

Giới thiệu Có Sao Lại Trở Nên Nông Cạn

"Em không phải người nông cạn."

Lòng dạ cô rối bời.

Cô thờ dài, cảm thấy viết như vậy không ổn lắm. Vừa gõ được một nửa liền xóa đi. Sau đó lại tiếp tục gõ một dòng chữ...

"Không phải cứ nhất kiến chung tình đều là nông cạn."

Đề đầu chấm cuối câu có phải quá cứng nhắc không nhỉ?

Cô suy nghĩ một chút rồi đổi lại thành:

"Không phải cứ nhất kiến chung tình đều là nông cạn ~"

Giọng điệu như vậy lại không được nghiêm túc cho lắm..

Đôi tới đôi lui một hồi, cô mới hài lòng rồi gửi tin nhắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Sao Lại Trở Nên Nông Cạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1:

Tân Hi mở di động lên thì thấy có người tìm mình.

Khoảng thời gian trước đây, người quen đã giới thiệu cho cô làm quen một người.

Nói ra thì thật dài dòng, lại không tiện từ chối nên cô cũng làm quen với anh ta.

Anh ta hỏi: Vẫn chưa trở về sao?

Sau đó lại tiếp tục hỏi: Nếu em không thích tới phòng gym, vậy tối nay chúng ta chạy bộ nhé?

Tân Hi đọc nhầm chữ, lập tức phun ra một câu chửi tục.

Nói như vậy trong lòng không thấy gượng ép sao? Tôi và anh quen thân lắm à?

XXX.

Bên kia không hồi âm lại nữa, cô lại gõ ra một câu mắng chửi nhưng không gửi đi được. Ở dưới khung chat còn có hai dòng chữ nhắc nhở nữa.

Tân Hi thấy vậy càng tức giận hơn, đã đùa bỡn lưu manh như thế còn đòi lí lẽ sao?

Muốn hủy kết bạn cũng là cô làm mới đúng.

Cô cầm điện thoại một lúc, đến khi đọc kĩ lại tin nhắn đó thì có chút lúng túng.

Đi đường núi gập ghềnh vắng vẻ, xung quanh không có trạm xăng, càng không nói đến nhà vệ sinh. Đường đi rất xa, xe ô tô đi được nửa đường thì dừng lại. Sau đó có hai đứa trẻ xuống xe, chạy về phía cỏ mọc um tùm bên đường.

Tân Hi áp sát vào cửa kính xe một lúc rồi mới thu hồi tầm mắt, sau đó ngồi thẳng người lại, mắt nhìn thẳng phía trước.

Ngoài cái tên Tân Hi ra, mọi người hay gọi cô là: “Tiểu Tiểu”.

Đại khái là do người thân cảm thấy chữ “Hi” này phát âm hơi kì quặc, khi gọi không cẩn thận có thể sẽ bắn ra chút nước miếng, không bằng gọi “Tiểu Tiểu” thật sáng khoái thì hơn. Cũng giống như từ “khoai lang đỏ” thường dùng trong văn viết và từ “khoai lang” thường dùng trong văn nói vậy, nếu hai từ có nghĩa giống nhau đều để chỉ cùng một vật thì gọi thế nào cũng đều được cả. Nếu đã vậy, chi bằng cứ gọi bằng cách thoải mái hơn đi.

Trương Dĩ nhắn tin cho cô: “Mấy giờ đến nơi? Anh đón em”

Tần Hi trả lời: “Khoảng tám giờ.”

Cô nghĩ thêm một chút lại nhắn: “Em thấy anh mới thất tình nên không định làm phiền.

Nhưng anh có vẻ vẫn ổn lắm, vẫn chưa tới mức tự tử.”

Trương Dĩ: “...”

Một lúc sau anh mới nhắn tin tới: “Tiểu Tiểu, anh khó chịu lắm...”

Tần Hi biết rất ít về chuyện tình cảm này của Trương Dĩ. Anh ấy là người đàn ông trưởng thành, lại ít nói mà bây giờ lại nhắc tới chuyện này.

Nghĩ vậy cô có chút tò mò, liền quan tâm: “Anh à, nói thật cho em biết chuyện của hai người là thế nào? Biết rồi em có thể phân tích phải trái cho.”

Trương Dĩ: “...”

Tần Hi: “Anh?”

Trương Dĩ đáp: Bên nhau một thời gian dài nhưng lại cách xa nhau, cô ấy không nỡ chia tay. Nhưng bọn anh bên nhau cũng không có nhiều tình cảm nên lần này đã dứt khoát chia tay. Tần Hi hỏi: “Ai nói chia tay?”

Trương Dĩ đáp: “Anh.”

Tần Hi: “Vậy cô ấy nói gì?”

Trương Dĩ: “Cô ấy hỏi anh suy nghĩ kỹ chưa, nếu quyết định như vậy rồi thì chia tay.”

Tần Hi nghe đến mức kích động, cau mày trả lời tin nhắn: “Cô gái này cũng quá đáng lắm. Lần trước cô ấy xin nghỉ một ngày để tới đây. Đi chơi với anh một ngày, buổi tối còn tới chỗ anh mà không cho anh chạm vào, em thấy có vấn đề lắm.”

Tần Hi nghĩ nghĩ một lúc, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà gõ thêm tin nhắn: “Nếu là em cách biệt lâu ngày với bạn trai như vậy, em nhất định sẽ muốn cùng anh ấy lăn qua lăn lại trên giường một hồi, đi trên đường cũng chỉ hận không thể động tay động chân với anh ấy. Cô gái này đúng là ích kỷ, không thích còn giữ khư khư những nửa năm. Chia tay thì chia tay, rồi chúng ta sẽ gặp được người tốt hơn.”

Trương Dĩ bên kia rất lâu sau mới hồi âm: “Vấn đề là em không có bạn trai.”

Tần Hi: “...”

Xe đi được thêm 50km nữa, lại có đứa bé chạy xuống đi vệ sinh.

Thấy bụng mình càng ngày càng nặng nề, cô thở dài, trong lòng có chút hâm mộ bọn trẻ.

Tần Hi hơi xúc động, lại gửi tin nhắn nói: “Có sốt ruột cũng không được hưởng phúc lợi.”

Nửa tiếng tiếp theo dài đằng đẳng thật là khó chịu. Khi xe đến trạm cuối cùng đã thì đã là 8 giờ tối, trời tối mịt.

Trương Dĩ gọi điện tới: “Đến bến xe rồi à? Anh đến rồi, đang chờ em đây.”

Cô xách túi hành lý, chỉ thấy bóng người đàn ông đứng cạnh bụi cây chìm trong bóng tối.

Cô đứng im, dậm chân một cái rồi nói to vào điện thoại: “Lại đây đi, em không biết anh ở đâu, trời tối lắm...”

“Nói phương hướng đi, anh tới đón em”

Tần Hi suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhanh đưa em tới chỗ đó đi, em gấp lắm rồi, không nhịn được nữa.”

Nói xong câu đó cô cúp điện thoại, xách hành lý chạy ra, tới nơi chờ thêm 2 phút nữa. Chờ mãi không thấy người đâu lại gọi điện: “Anh ở đâu vậy?”

Đầu kia nói: “Tới rồi đây.”, sau đó trước mắt cô xuất hiện ánh đèn xe chòi lóa. Cô như gặp được cứu tinh, xe còn chưa kịp dừng lại đã chạy ra cướp xe ném hành lý vào. Sau đó mở cửa bên tay lái, ném túi xách của mình cho anh.

Trương Dĩ nhận lấy túi xách, ngược chiều ánh sáng thấy dáng người xinh đẹp của cô. Cô mặc một chiếc áo khoác trắng dài đơn giản mà tao nhã. Tóc xoắn ngang vai, nhuộm màu trầm. Dù để màu tóc trầm nhưng không tầm thường chút nào mà rất hợp với gương mặt thanh tú, tôn lên ngũ quan của cô. Nhìn vào sẽ có cảm giác như cô mới tỉnh ngủ, gương mặt mang chút xinh đẹp lại lười biếng.

Anh hỏi: “Sao em mang nhiều đồ thế?”

“Em đi vệ sinh đã, nhìn cả đường khó chịu lắm rồi. Bây giờ nghe không hiểu anh nói gì đâu.”

Vừa dứt lời cô liền chạy vào trong bến xe. Nhìn 4 tiếng liền, giờ đã đến giới hạn cuối cùng rồi, cô không nghĩ được gì cả, chỉ muốn chạy một mạch vào nhà vệ sinh. Nhìn về phía bến xe lại thấy tối đen, cô nghĩ lần này xui xẻo rồi. Sợ là bến xe cũng đóng cửa rồi.

Cô đi tới đẩy thử cửa, sau đó quay trở lại đường cũ.

Xa xa có người thấy cô chạy tới, hỏi lớn: “Cô có tới XXX không?”

Cô khoát tay từ chối, sau đó ôm hy vọng mà hỏi lại: “Xin hỏi gần đây có chỗ nào có nhà vệ sinh không?”

“Nhà vệ sinh sao? Vào giờ này sợ rằng những nơi có nhà vệ sinh đều đóng cửa rồi.”

“Cảm ơn.” Cô thở dài, cắn răng chạy về xe.

Cô nói với Trương Dĩ: “Đóng cửa đi.”

Trương Dĩ quay đầu xe rồi nói: “Cố nhìn một chút, anh đưa em đi tìm nhà vệ sinh.”

Cô miễn cưỡng ngồi vào ghế phía trên, dây an toàn cũng không cài, cúi người vội vàng nói: “Nhanh lên! Nhanh lên! Anh cứ tìm bừa cửa hàng KFC, Dicos, CNHLS, Mc Donalds gì đó đều được. Bến xe này cũng thật là! Nhà vệ sinh bên ngoài mà cũng không có. Chỉ có người trong bến xe được đi vệ sinh, người bên ngoài đến thì không cần đi à?”

Trương Dĩ lắc đầu cười nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: “Nếu không thì em giải quyết trong xe anh luôn nhé? Chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, anh không nói ra ngoài mà cũng không chê em đâu.”

Tân Hi nhìn anh một cái rồi nói: “Vậy cứ để em ghen tiểu mà chết đi.”

Cô không ngồi yên được, cứ dáo dác nhìn quanh. Bến xe thế mà lại ở một nơi vắng vẻ, đi một lúc vẫn không thấy có cửa hàng nào chứ chưa nói đến nhà vệ sinh.

“Lần trước em đi tàu cũng thế này, xuống tàu là muốn đi vệ sinh luôn. Đi quanh một vòng ở bến tàu, hỏi bảo vệ thì anh ta nói bến xe bến tàu đều thiết kế như thế, bên ngoài không có nhà vệ sinh. Cuối cùng em không thể làm gì khác là cầm thẻ căn cước đi vào trong lại bị người soát vé chặn lại. Hết cách em đành phải nói em sắp “ra quân” tới nơi rồi cô ấy mới cho vào...”

Trương Dĩ quay sang nhìn cô: “Trường em đến nhà chị gái chơi?”

“Chơi cái gì mà chơi, cũng chỉ vài hôm thôi.” Cô kể đến hứng thú, còn ba hoa nói: “Vốn định ở thêm mấy ngày nhưng phụ nữ mang thai tính tình nóng nảy. Em sợ ở lâu lại xích mích nên vội về.”

Trương Dĩ hỏi: “Muốn đi là đi, lại còn ở tới mấy ngày. Anh còn nghĩ em không về đây.”

“Đợi tới lúc anh nghĩ tới chắc cả đời này em cũng không cần quay về đâu nhỉ?”

Trương Dĩ nghe vậy cười rộ lên.

Cả đường đi Tân Hi đều nói chuyện với anh, như vậy mới thấy thời gian trôi qua nhanh một chút. Mãi đến lúc đi tới rẽ vào khu gần đại học, mới tìm thấy nhà vệ sinh ở khoa Pháp.

Đây chính là nơi cô học nên khá quen đường quen lối. Sau khi vào nhà vệ sinh giải quyết một hồi, lúc đi ra cảm thấy đời ngập tràn màu hồng. Ngay cả khuôn mặt bác bảo vệ hung dữ hằng ngày lúc này cũng dễ nhìn hơn nhiều.

Sau khi lên xe, Trương Dĩ mới hỏi: “Muốn ăn gì? Ăn ở đâu nữa?”

Tân Hi nói: “Đi thôi, em mời.”

Anh khoát tay: “Anh mời em.”

“Như thế sao được, phải là em mời mới đúng.”

Anh cười nói: “Thôi, một tháng lương em được bao nhiêu chứ.”

Tân Hi giương mắt nhìn anh: “Nếu vậy thì anh mời em một bữa cũng vô dụng, ít nhất phải bao một năm mới giảm bớt tình hình khủng hoảng kinh tế của em.”

Trương Dĩ nói: “Bao một năm cũng được thôi, nhưng lần sau gặp em không được gọi anh là “lão Trương” nữa, phải gọi là “chồng”.

Tân Hi chắc một tiếng, bừa môi lờm anh một cái nhưng cũng không để bụng. Người quen với nhau đùa giỡn một chút mà thôi, ưu điểm lớn nhất của cô chính là chịu được mấy lời nói đùa giỡn thế này.

Tùy ý tìm một quán ăn, vừa mới lấy số ngồi xuống bàn, điện thoại của Tân Hi đã reo lên: “Về đến nhà rồi à? Sao không gọi điện thoại cho chị?”

Tân Hi “À...” một tiếng, tay nhận thực đơn từ nhân viên phục vụ rồi nói tiếp: “Lúc này bạn đi tìm nhà vệ sinh. Em đến rồi, đang chuẩn bị gọi đồ ăn.”

“Có người đón à?”

“Phải, bạn em”

“Em về đến nhà là chị yên tâm rồi. Lúc này còn nghĩ đã giờ này rồi sao còn chưa đến nơi. Bọn em ăn đi, ăn xong rồi về nghỉ ngơi.”

“Em biết rồi.”

Tân Hi cúp điện thoại rồi để trên bàn, nhìn lướt qua thực đơn rồi đưa cho Trương Dĩ: “Anh chọn đi, em không kén ăn, ăn gì cũng được.”

“Em lại còn khách khí với anh?”

Tân Hi giải thích: “Em không biết món gì thật, anh chọn đi.”

Trương Dĩ nhận lấy thực đơn rồi gọi mấy món liền. Sau đó xích lại gần mở thực đơn cho cô chọn, Tân Hi thấp giọng nói: “Hai người ăn như thế là hơi nhiều. Anh xem, trên người em viết hai chữ - Tiết Tháo đấy.”

Trương Dĩ cười nói: “Sao bây giờ lại giữ ý vậy? Lúc trước em sáng khoái lắm mà?”

Tân Hi cố ý nói: “Không phải có người không vừa mắt mấy đồng lương mòn của em sao?”

“...”

Tân Hi cười tiếp: “Nhưng giá đồ ăn bây giờ cũng đắt thật. Hai người ăn mà như giá cho bốn người ăn vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cớ Sao Lại Trở Nên Nóng Chán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

CHƯƠNG 2

Trương Dĩ nói: Bữa này anh mời thật đấy. Tiểu Tiểu, em đừng vương mắc mãi thế.”

Tân Hi vui vẻ nhướn mày: “Anh đừng đoán mò.”

Cô ăn một miếng rồi lại hỏi: “Lần này là thật à?”

“Cái gì thật?”

“Chuyện chia tay ấy.”

Anh lắc đầu rồi thở dài: “Chán thì chia tay, vui lại quay lại. Ngẫm lại thì cũng không liên quan tới em, cũng chẳng liên quan tới anh. Cứ vận dụng năm phép tắc cơ bản là có thể giải quyết 80% phiền não trên đời rồi.”

Tân Hi cứng miệng, trong lòng lại nghĩ: Đúng là kiểu cách.

Trương Dĩ cũng coi như bạn tri kỉ của Tân Hi. Dù có chung đụng thế nào, ở bên nhau vẫn không có cảm giác. Nhiều người nghĩ giữa đàn ông và phụ nữ không thể có tình bạn được. Nếu như có thì ít nhất một trong hai người sẽ có tâm tư mập mờ. Thật ra với chuyện này không thể nói dập tắt là dập tắt được, chỉ cần không cho đối phương ảo tưởng, vẫn tiếp tục là bạn tri kỉ thì chuyện sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Lúc Tân Hi về đến nhà cũng đã muộn, rửa mặt xong là 11 giờ. Vừa lên giường thì Trương Dĩ nhắn tin tới nói đã về đến nhà. Cô không trả lời lại mà nhắm

mất ngủ thiếp đi.

Ban đêm cô nằm mơ, cảm giác rất bồn chồn. Trong mơ đều là cảnh chạy trốn, núi đao biển lửa, vượt qua mưa bom bão đạn. Đúng là một đêm dài dằng dặc. Trải qua một đêm như vậy, khi tỉnh dậy cô vẫn mệt mỏi như cũ.

Nửa đêm có tin nhắn: “Khi nào em trở lại?”

“Mau trở lại đi, ở bên ngoài chơi bởi cái gì? Có nhà lại không ở, ra ngoài chịu cảnh túng thiếu nữa. Đầu óc em bị sao vậy? Trở về chị giúp em khai thông đầu óc nhé?”

Tân Hi thờ dãi nhắn tin lại: “Hôm qua lại nằm mơ.”

Đầu kia vẫn không có hồi âm. Tân Hi biết chị cũng rất bận rộn, có lẽ bây giờ đang phải tiếp đãi khách hàng.

Chuẩn bị xong xuôi ra đến cửa, cấp trên gọi điện tới nói với cô bằng giọng không mấy thân thiện: “Tân Hi, đi làm thì lên phòng tôi có chút chuyện.” Cô còn chưa kịp đáp lại, bên kia đã cúp máy luôn rồi. Tân Hi không còn gì để nói, không nhanh không chậm bước ra cửa.

Khoảng nửa tiếng sau, có tin nhắn mới đến: “Ngày nào cũng nằm mơ, em đúng là chúa mơ mộng.”

Công việc của Tân Hi không ổn lắm, chủ yếu là chăm sóc khách hàng. Chỉ cần tiền của họ đổ vào túi công ty thì cô cũng không bị làm khó. Nhưng tiếp xúc với nhiều người sẽ hiểu câu nói: “Rừng lớn không chỉ có nhiều chim mà còn có nhiều loài vật khác, nói đúng hơn là rất nhiều loài vật không bình thường. Khách hàng tâm tính không tốt cũng đồ lên đầu bạn, khách hàng tâm tính rất tốt đồ lên đầu bạn, khách hàng không kẻ tốt xấu cũng oán hận bạn nốt.

Sáng sớm nay đến cô đã bị phê bình. Nguyên nhân là do lần trước thu tiền lãi của khách hàng, đối phương đã không trả tiền, tới hôm qua còn khiêu nại lên Tổng giám đốc. Thầm nói Tân Hi dùng giọng điệu huy hiếp. Tân Hi trong lòng nén giận không có chỗ tỏ khổ, bây giờ còn bị gọi tới trách cứ. Nợ tiền vẫn là đại gia, kinh nghiệm sương máu là đây. Chị Tân tức giận xong thì nói: “Ra ngoài đi.”

Tân Hi vừa xoay người đi, chị ta liền nói: “Chờ chút.”

Tân Hi nhìn chị ta.

“Cũng đâu có nhiều tiền, chỉ có mấy trăm đồng, từ nay về sau cô đừng gọi điện quấy rầy khách hàng này nữa, không thu được tiền về thì thôi. Bây giờ có tiền hay không không phải vấn đề, công ty có quy định khoản tiền lãi đó không thu được cũng không trừ vào lương của cô. Cô không cần suy nghĩ nhiều.”

“Vâng.” Tân Hi cười một tiếng rồi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa đã gặp Chu Chu, cô ấy ôm tập tài liệu tựa vào cửa phòng làm việc thờ phào nói với cô: “Cô mà không ra tôi sẽ xông vào đó. Không sao chứ? Chị ta có làm khó cô không?”

“Chị ta dám?” Tân Hi cắn răng nói.

Trở về phòng làm việc, mọi người đều chạy tới an ủi, Tân Hi nói: “Không sao, giọng điệu chị ta tốt lắm. Chỉ là không nói tiếng người thôi.”

Lưu Nham cũng góp chuyện: “Chẳng trách tôi nghe cũng không hiểu.”

Tân Hi cười một tiếng, còn muốn tiếp lời thì Điền Điền đẩy cửa đi vào. Chu Chu nháy mắt với mọi người, cả phòng ai nấy đều im lặng không nói lời nào nữa.”

Theo sau cô ấy là chị Tân, họ chiếu tập mọi người vào phòng họp, Tân Hi để bút xuống rồi cầm lấy tài liệu họp. Cả mấy người đều cùng ra ngoài, Điền Điền lại gần cười nói: “Lúc này mọi người nói gì vậy? Sao tôi vừa đến lại không nói nữa?”

Tân Hi ngừng lại, quay lại nhìn cô ấy rồi nửa thật nửa giả nói: “Không có gì, cô nhạy cảm quá rồi. Đúng hơn là mấy hôm trước tôi nghỉ, cô thay tôi tiếp khách hàng rồi xảy ra chút chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không thu được khoản lãi.”

“...” Cô ấy không cười nữa, rũ mắt nói: “Thiếu bao nhiêu để tôi trả?”

“Nói gì vậy?” Tân Hi cười một tiếng: “Như vậy khác nào tôi đang tức giận, cô vốn muốn giúp đỡ tôi mà.”

Cô ấy hé miệng: “Thật đấy, để tôi trả.”

Cô chặc một tiếng rồi cau mày nhìn cô ấy: “Cô bị ngốc hay sao?”

Lúc này cô ấy mới cười một tiếng, cùng Tân Hi ngồi vào bàn. Lúc được chị Tần gọi, cô mới đi ra.

Tân Hi yên lặng nghĩ trong lòng: “Định lừa tôi sao? Tôi đâu có ngốc.”

Công ty Tân Hi làm việc là một công ty nhỏ, không có nhiều phòng ban nên phân công cũng không quá rõ ràng. Chị Tần là phụ trách quản lý các phòng, quản luôn cả chuyện to nhỏ của các phòng. Chị ta cũng là người có năng lực. Có điều chị ta không biết cách đối nhân xử thế, lại có ham muốn không chế, không nói được lời gì tốt đẹp, tình tình lại khó chiều. Tân Hi bên ngoài tỏ vẻ kính nể nhưng trong lòng luôn thấy chán ghét. Đây đúng là bằng mặt mà không bằng lòng.

Trong buổi họp chị ta đem chuyện của Tân Hi ra để trách mắng, lời lẽ như có gai. Tân Hi không nói lại được đành rừ mắt im lặng. Sau khi họp xong trở về, chị Tần đi trước, Tân Hi cũng Chu Chu đi cuối cùng. Không hiểu tại sao chị Tần đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hai cô.”Tân Hi.”

“Vâng?”

“Quần áo cô mặc không hợp quy cách, lần sau đừng để tôi thấy như vậy nữa.”

Tân Hi dừng lại, thoáng chốc sắc mặt trở nên khó coi. Chu Chu nhận ra điểm lạ, vội vàng kéo áo cô nói: “Đừng xúc động quá...”

Đúng lúc này, Thẩm Chiêm Đông từ thang máy đi ra. Tân Hi mím môi cười nhanh chóng đi qua, gọi một tiếng: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Chiêm Đông quay lại thấy cô, trên mặt cũng mang nét cười hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Anh xem quần áo tôi mặc đã được chưa? Có đẹp không?”

Thẩm Chiêm Đông cảm giác có gì không đúng lắm, nghiêng đầu nhìn từ chỗ Chu Chu rồi liếc mắt tới chỗ chị Tần. Tuy nhiên anh vẫn nói: “Đúng vậy, quần áo đạt tiêu chuẩn, sau này cứ mặc như thế đi.”

“Về sau tôi thường xuyên mặc thế này nhé?”

“Thường xuyên mặc thế này rất đẹp.”

Tân Hi hí hóp cười rộ lên, quay đầu nhìn thoáng qua chị Tần rồi kéo Chu Chu vượt lên phía trước. Lưu Nham thở dài, Điền Điền đi theo phía sau nhưng không nói gì.

Tân Hi cố ý cười cười nói trước mặt Điền Điền: “Không có cách nào khác. Tôi còn trẻ nên ghét ác như thù, không kiềm chế được nên nói vài câu.”

Tân Nguyệt Anh nghe xong thì đen mặt đi về phòng làm việc. Chị ta đi đến cửa phòng làm việc thì lớn tiếng nói: “Tân Hi, cô ra đây.”

Người trong phòng bị dọa sợ, tất cả đều tái mặt nhìn Tân Hi. Ngược lại, về mặt cô vẫn như bình thường, đẩy ghế đứng lên rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Mới vào đến cửa, Tân Nguyệt Anh đã sai: “Đóng cửa vào.”

Tân Hi làm theo.

Chị ta nói: “Tân Hi, cô có ý kiến gì với tôi à?”

“Tôi không có.”

“Vậy vừa rồi cô...” Nói nửa chừng thì chị ta hất cằm: “Ngồi đi.”

Tân Hi cũng không khách khí liền đi tới ngồi xuống mặt ghế mềm mại.

Chị ta nói tiếp: “Tôi là cấp trên trực tiếp ở đây. Hy vọng cô biết rõ và nhớ kĩ điều này.”

Tân Hi nói: “Đương nhiên là tôi biết.”

“Vậy vừa rồi cô có ý gì? Có ý muốn làm tôi mất mặt?”

Tân Hi cười cười: “Chị Tần, tôi vốn thẳng tính, làm việc gì cũng không nghĩ tới hậu quả. Vừa rồi tôi cũng không có ý gì, trông thấy Tổng giám đốc Thẩm thì buột miệng hỏi một câu vậy thôi.”

Tân Nguyệt Anh cũng cười: “Cô nghĩ tôi không nhìn ra được à?”

Tân Hi nghĩ thầm, chính là nói nhắm vào cô đấy. Người khác không nhận ra được tôi đã không làm.

Chị ta còn muốn nói nữa thì thư kí Thạch đã gõ cửa: “Chị Tần...”

Thư kí Thạch cười với Tân Hi một tiếng rồi nói: “Người bên trường đại học tới, Tổng giám đốc Thẩm nói Tân Hi cũng tốt nghiệp trường đó nên có thể

qua tiếp bọn họ.”Tân Hi vui mừng trong lòng, gật đầu cười với thư kí Thạch.

Chị Tần không dám trái lời Trầm Chiếm Đông nhưng vẫn nói: “Tôi biết rồi, lát nữa sẽ để cô ta qua đó. Anh về trước đi, chúng tôi còn có chút việc chưa nói xong.”

Tân Hi bấu môi xem thường cô ta.

Hết chương 2. CHƯƠNG 2

Trương Dĩ nói: Bữa này anh mời thật đấy. Tiểu Tiểu, em đừng vương mắc mãi thế.”

Tân Hi vui vẻ nhướn mày: “Anh đừng đoán mò.”

Cô ăn một miếng rồi lại hỏi: “Lần này là thật à?”

“Cái gì thật?”

“Chuyện chia tay ấy.”

Anh lắc đầu rồi thở dài: “Chán thì chia tay, vui lại quay lại. Ngẫm lại thì cũng không liên quan tới em, cũng chẳng liên quan tới anh. Cứ vận dụng năm phép tắc cơ bản là có thể giải quyết 80% phiền não trên đời rồi.”

Tân Hi cứng miệng, trong lòng lại nghĩ: Đúng là kiểu cách.

Trương Dĩ cũng coi như bạn tri kỉ của Tân Hi. Dù có chung đụng thế nào, ở bên nhau vẫn không có cảm giác. Nhiều người nghĩ giữa đàn ông và phụ nữ không thể có tình bạn được. Nếu như có thì ít nhất một trong hai người sẽ có tâm tư mập mờ. Thật ra với chuyện này không thể nói dập tắt là dập tắt được, chỉ cần không cho đối phương ảo tưởng, vẫn tiếp tục là bạn tri kỉ thì chuyện sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Lúc Tân Hi về đến nhà cũng đã muộn, rửa mặt xong là 11 giờ. Vừa lên giường thì Trương Dĩ nhắn tin tới nói đã về đến nhà. Cô không trả lời lại mà nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Ban đêm cô nằm mơ, cảm giác rất bồn chồn. Trong mơ đều là cảnh chạy trốn, núi đao biển lửa, vượt qua mưa bom bão đạn. Đúng là một đêm dài dằng dặc. Trải qua một đêm như vậy, khi tỉnh dậy cô vẫn mệt mỏi như cũ.

Nửa đêm có tin nhắn: “Khi nào em trở lại?”

“Mau trở lại đi, ở bên ngoài chơi bởi cái gì? Có nhà lại không ở, ra ngoài chịu cảnh túng thiếu nữa. Đầu óc em bị sao vậy? Trở về chị giúp em khai thông đầu óc nhé?”

Tân Hi thở dài nhắn tin lại: “Hôm qua lại nằm mơ.”

Đầu kia vẫn không có hồi âm. Tân Hi biết chị cũng rất bận rộn, có lẽ bây giờ đang phải tiếp đãi khách hàng.

Chuẩn bị xong xuôi ra đến cửa, cấp trên gọi điện tới nói với cô bằng giọng không mấy thân thiện: “Tân Hi, đi làm thì lên phòng tôi có chút chuyện.” Cô còn chưa kịp đáp lại, bên kia đã cúp máy luôn rồi. Tân Hi không còn gì để nói, không nhanh không chậm bước ra cửa.

Khoảng nửa tiếng sau, có tin nhắn mới đến: “Ngày nào cũng nằm mơ, em đúng là chúa mơ mộng.”

Công việc của Tân Hi không ồm ồm, chủ yếu là chăm sóc khách hàng. Chỉ cần tiền của họ đổ vào túi công ty thì cô cũng không bị làm khó. Nhưng tiếp xúc với nhiều người sẽ hiểu câu nói: “Rừng lớn không chỉ có nhiều chim mà còn có nhiều loài vật khác, nói đúng hơn là rất nhiều loài vật không bình thường. Khách hàng tâm tính không tốt cũng đổ lên đầu bạn, khách hàng tâm tính rất tốt đổ lên đầu bạn, khách hàng không kẻ tốt xấu cũng oán hận bạn nốt.Sáng sớm nay đến cô đã bị phê bình. Nguyên nhân là do lần trước thu tiền lãi của khách hàng, đối phương đã không trả tiền, tối hôm qua còn khiếu nại lên Tổng giám đốc Thẩm nói Tân Hi dùng giọng điệu huy hiếp. Tân Hi trong lòng nén giận không có chỗ tổ khổ, bây giờ còn bị gọi tới trách cứ. Nợ tiền vẫn là đại gia, kinh nghiệm sương máu là đây.

Chị Tần tức giận xong thì nói: “Ra ngoài đi.”

Tân Hi vừa xoay người đi, chị ta liền nói: “Chờ chút.”

Tân Hi nhìn chị ta.

“Cũng đâu có nhiều tiền, chỉ có mấy trăm đồng, từ nay về sau cô đừng gọi điện quấy rầy khách hàng này nữa, không thu được tiền về thì thôi. Bây giờ có tiền hay không không phải vấn đề, công ty có quy định khoản tiền lãi đó không thu được cũng không trừ vào lương của cô. Cô không cần suy nghĩ nhiều.”

“Vâng.” Tân Hi cười một tiếng rồi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa đã gặp Chu Chu, cô ấy ôm tập tài liệu tựa vào cửa phòng làm việc thở phào nói với cô: “Cô mà không ra tôi sẽ xông vào đó. Không

sao chứ? Chị ta có làm khó cô không?”

“Chị ta dám?” Tân Hi cắn răng nói.

Trở về phòng làm việc, mọi người đều chạy tới an ủi, Tân Hi nói: “Không sao, giọng điệu chị ta tốt lắm. Chỉ là không nói tiếng người thôi.”

Lưu Nham cũng góp chuyện: “Chẳng trách tôi nghe cũng không hiểu.”

Tân Hi cười một tiếng, còn muốn tiếp lời thì Điền Điền đẩy cửa đi vào. Chu Chu nháy mắt với mọi người, cả phòng ai nấy đều im lặng không nói lời nào nữa.”

Theo sau cô ấy là chị Tân, họ chiếu tập mọi người vào phòng họp, Tân Hi để bút xuống rồi cầm lấy tài liệu họp. Cả mấy người đều cùng ra ngoài, Điền Điền lại gần cười nói: “Lúc này mọi người nói gì vậy? Sao tôi vừa đến lại không nói nữa?”

Tân Hi ngừng lại, quay lại nhìn cô ấy rồi nửa thật nửa giả nói: “Không có gì, cô nhạy cảm quá rồi. Đùng hơn là mấy hôm trước tôi nghỉ, cô thay tôi tiếp khách hàng rồi xảy ra chút chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không thu được khoản lãi.”

“...” Cô ấy không cười nữa, rũ mắt nói: “Thiếu bao nhiêu để tôi trả?”

“Nói gì vậy?” Tân Hi cười một tiếng: “Như vậy khác nào tôi đang tức giận, cô vốn muốn giúp đỡ tôi mà.”

Cô ấy hé miệng: “Thật đấy, để tôi trả.”

Cô chặc một tiếng rồi cau mày nhìn cô ấy: “Cô bị ngốc hay sao?”

Lúc này cô ấy mới cười một tiếng, cùng Tân Hi ngồi vào bàn. Lúc được chị Tân gọi, cô mới đi ra.

Tân Hi yên lặng nghĩ trong lòng: “Định lừa tôi sao? Tôi đâu có ngốc.”

Công ty Tân Hi làm việc là một công ty nhỏ, không có nhiều phòng ban nên phân công cũng không quá rõ ràng. Chị Tân là phụ trách quản lý các phòng, quản luôn cả chuyện to nhỏ của các phòng. Chị ta cũng là người có năng lực. Có điều chị ta không biết cách đối nhân xử thế, lại có ham muốn khổng lồ, không nói được lời gì tốt đẹp, tình tình lại khó chiều. Tân Hi bên ngoài tỏ vẻ kính nể nhưng trong lòng luôn thấy chán ghét. Đây đúng là bằng mặt mà không bằng lòng.

Trong buổi họp chị ta đem chuyện của Tân Hi ra để trách mắng, lời lẽ như có gai. Tân Hi không nói lại được đành rũ mắt im lặng. Sau khi họp xong trở về, chị Tân đi trước, Tân Hi cũng Chu Chu đi cuối cùng. Không hiểu tại sao chị Tân đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hai cô.

“Tân Hi.”

“Vâng?”

“Quần áo cô mặc không hợp quy cách, lần sau đừng để tôi thấy như vậy nữa.”

Tân Hi dừng lại, thoáng chốc sắc mặt trở nên khó coi. Chu Chu nhận ra điểm lạ, vội vàng kéo áo cô nói: “Đừng xúc động quá...”

Đúng lúc này, Thẩm Chiêm Đông từ thang máy đi ra. Tân Hi mím môi cười nhanh chóng đi qua, gọi một tiếng: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Chiêm Đông quay lại thấy cô, trên mặt cũng mang nét cười hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Anh xem quần áo tôi mặc đã được chưa? Có đẹp không?”

Thẩm Chiêm Đông cảm giác có gì không đúng lắm, nghiêng đầu nhìn từ chỗ Chu Chu rồi liếc mắt tới chỗ chị Tân. Tuy nhiên anh vẫn nói: “Đúng vậy, quần áo đạt tiêu chuẩn, sau này cứ mặc như thế đi.”

“Về sau tôi thường xuyên mặc thế này nhé?”

“Thường xuyên mặc thế này rất đẹp.”

Tân Hi hí mắt cười rộ lên, quay đầu nhìn thoáng qua chị Tân rồi kéo Chu Chu vượt lên phía trước. Lưu Nham thở dài, Điền Điền đi theo phía sau nhưng không nói gì.

Tân Hi cố ý cười cười nói trước mặt Điền Điền: “Không có cách nào khác. Tôi còn trẻ nên ghét ác như thù, không kiềm chế được nên nói vài câu.”

Tân Nguyệt Anh nghe xong thì đen mặt đi về phòng làm việc. Chị ta đi đến cửa phòng làm việc thì lớn tiếng nói: “Tân Hi, cô ra đây.”

Người trong phòng bị dọa sợ, tất cả đều tái mặt nhìn Tân Hi. Ngược lại, vẻ mặt cô vẫn như bình thường, đẩy ghế đứng lên rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Mới vào đến cửa, Tân Nguyệt Anh đã sai: “Đóng cửa vào.”

Tân Hi làm theo.

Chị ta nói: “Tân Hi, cô có ý kiến gì với tôi à?”

“Tôi không có.”

“Vậy vừa rồi cô...” Nói nửa chừng thì chị ta hất cằm: “Ngồi đi.”

Tân Hi cũng không khách khí liền đi tới ngồi xuống mặt ghế mềm mại.

Chị ta nói tiếp: “Tôi là cấp trên trực tiếp ở đây. Hy vọng cô biết rõ và nhớ kĩ điều này.”

Tân Hi nói: “Đương nhiên là tôi biết.”

“Vậy vừa rồi cô có ý gì? Có ý muốn làm tôi mất mặt?”

Tân Hi cười cười: “Chị Tân, tôi vốn thẳng tính, làm việc gì cũng không nghĩ tới hậu quả. Vừa rồi tôi cũng không có ý gì, trông thấy Tổng giám đốc Thẩm thì buột miệng hỏi một câu vậy thôi.”

Tân Nguyệt Anh cũng cười: “Cô nghĩ tôi không nhìn ra được à?”

Tân Hi nghĩ thầm, chính là nói nhằm vào cô đấy. Người khác không nhận ra được tôi đã không làm.

Chị ta còn muốn nói nữa thì thư kí Thạch đã gõ cửa: “Chị Tân...”

Thư kí Thạch cười với Tân Hi một tiếng rồi nói: “Người bên trường đại học tới, Tổng giám đốc Thẩm nói Tân Hi cũng tốt nghiệp trường đó nên có thể qua tiếp bọn họ.”

Tân Hi vui mừng trong lòng, gật đầu cười với thư kí Thạch.

Chị Tân không dám trái lời Trầm Chiêm Đông nhưng vẫn nói: “Tôi biết rồi, lát nữa sẽ để cô ta qua đó. Anh về trước đi, chúng tôi còn có chút việc chưa nói xong.”

Tân Hi bữu môi xem thường cô ta.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Có Sao Lại Trở Nên Nông Cạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tác giả: Phi Mộc Phi Trạch

Biên tập: TBB

Chương 3

Tân Hi từ phòng làm việc của chị Tân đi ra vẫn thấy thư kí Thạch đứng chờ ở cửa. Cô nhìn thấy, nghiêng đầu cười hỏi: “Thư kí Thạch, anh còn đứng đây làm gì?”

Thư kí Thạch nhìn về phía cửa phòng làm việc kia nói: “Tổng giám đốc Thẩm nói nếu về sau chị Tân còn bắt nạt, cô cứ đi tìm anh ấy là được. Dù là nhân viên nữ nào bị làm khó, cũng hãy nói cho anh ấy biết, anh ấy sẽ làm chủ cho các cô.”

Tân Hi gật đầu nói: “Tôi cảm ơn tổng giám đốc Thẩm trước.”

Thực ra trong lòng cô không được tự nhiên lắm, cảm thấy giống như ăn phải quả táo bị sâu, hơn nữa còn bị sâu đến nửa quả, không thể nuốt trôi được. Nhưng nếu có nuốt phải vào bụng thì cũng không ói ra được, cảm giác rất chán ghét.

Trực giác của phụ nữ tương đối chính xác. Nếu đã cảm nhận được thì cũng sẽ không nghĩ nhiều. Cô đã bực bội vì chuyện đó rất nhiều lần, hôm nay lại chủ động trêu chọc Thẩm Chiếm Đông, giống như gặp nạn đột nhiên có cảnh ô-liu, hay như thần tình yêu bắn mũi tên chính giữa mi tâm anh ta vậy.

“Đi theo tôi nào, tổng giám đốc Thẩm đang ở trong phòng làm việc.”

Tần Hi suy nghĩ một chút, nhưng cũng chỉ có thể đáp một tiếng rồi theo sau.

Thư kí Thạch đưa cô đến cửa phòng làm việc thì dừng lại, nghiêng người để cô đi vào. Trong phòng làm việc chỉ có Thẩm Chiếm Đông, không hề có khách hàng nào cả. Tần Hi cũng biết Thẩm Chiếm Đông nói như vậy là vì giải vây cho cô, chứ không phải lời nói thật.

Cô vào trong, thấy Thẩm Chiếm Đông liên tục nhìn chăm chăm mình: “Tổng giám đốc Thẩm?”

“Chuyện giữa cô và chị Tần hôm nay là thế nào?”

Tần Hi trầm mặc một lát rồi nghĩ: Chị Tần giống như khúc ruột thừa của công ty, không đến mức không thể thiếu, thậm chí còn có thể loại bỏ. Tuy nhiên nếu làm ầm chuyện lên thì cũng không hay, chị ta đã làm ở công ty nhiều năm, Thẩm Chiếm Đông cũng có vài phần kiêng kị. Nếu không chị ta cũng không liên tục bắt nạt mọi người như vậy được.

Cô cười cười, lắc đầu nói: “Tôi với chị Tần không có việc gì, tính tình chị ấy rất tốt, đối xử với chúng tôi cũng tốt lắm. Thật đấy.”

“Cô nói giống thật nhỉ?”

“Tôi sẽ không nói dối.”

Thẩm Chiếm Đông cười cười: “Vậy tôi không quản nhiều nữa.”

Tần Hi thở dài, nhân dịp có người gọi điện cho anh ta, cô vội vàng xin ra ngoài ngay. Sau khi quay về đã thấy chị Tần đứng ở trong phòng của bọn họ, Tần Hi nhìn thấy chị ta như chuột thấy mèo, định bụng chạy qua xum xoe một chút thì bị ánh mắt sắc bén của chị ta kìm lại. Cô yên lặng, buông thông mắt rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Đợi đến khi chị Tần ra khỏi phòng, Điền Điền mới hỏi tối nay có ai có thời gian đến trường đại học không? Giáo sư Chu đến, chị Tần muốn gửi cho ông ấy chút quà. Tối nay cô ấy có hẹn với khách hàng nên muốn chờ ở công ty. Chu Chu cười cười, châm chọc nói: “Khách hàng gì mà không thể gấp vào ban ngày, phải chờ đến tối mới gấp được? Cô cũng trách nhiệm thật, làm hết chức trách của mình, mỗi lần có việc phải đi đều không thấy mặt mũi đâu.”

Điền Điền nói: “Làm việc đúng chức trách thôi.”

Lưu Nham cười một tiếng, than thở: “Lúc nào cũng nói như trách nhiệm lắm vậy.”

Tần Hi nghe được ý tứ trong những lời này nhưng cũng bật cười.

Phùng Lộ Dao cũng cười theo nói: “Xem đi, đồ đệ của tôi cũng bị mấy người chọc cười rồi kìa.”

Từ lúc Tần Hi tốt nghiệp xong vào công ty đều đi theo Phùng Lộ Dao, cô học được không ít thứ, đó cũng coi như thầy dạy của cô.

Điền Điền quay đầu nhìn Tần Hi nói: “Cô đi đi, tôi thấy cô cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm.”

Phùng Lộ Dao bảo vệ cô nói: “Điền Điền, hay là cô đi đi. Cô xem, cô với chị Tần quan hệ tốt như thế, chuyện của chị ấy cũng là chuyện của cô. Cho tới giờ chị ấy cũng không ưa chúng tôi lắm, nhưng chỉ cần là cô, chị ấy sẽ không từ chối. Cô không hiểu được đâu, người khác đối tốt với cô, cô cũng phải hỏi đáp họ. Ai cũng phải cho đi và nhận lại chứ.”

Tần Hi hé miệng cười, len lén giơ ngón cái với cô ấy.

Nháy mắt mặt Điền Điền đã đen thui, quăng tập hồ sơ lên bàn: “Thích đi hay không cũng phải đi!”

Lưu Nham tính tình cũng nóng giận: “Cô nói ai hả? Nổi giận cái gì, đã ai đụng đến cô chưa?”

Tần Hi nhìn bên này một chút, bên kia một chút, định mở miệng nhưng lại thôi. Bỗng màn hình điện thoại sáng lên, cô mở ra nhìn thì thấy Thẩm Chiếm Đông nhắn tin: “Tối có rảnh không? Đi ăn cơm cùng tôi nhé?”

Tần Hi không cần suy nghĩ trả lời lại ngay: Tôi bận mất rồi, xin lỗi tổng giám đốc Thẩm, để hôm khác nhé. Tôi vừa nhận lời đi làm giúp việc giúp chị Tần, mọi người đều bận cả, chỉ có tôi đi được thôi.

Sau khi nhắn tin lại, cô thầm cảm kích chị Tần, sau đó đứng lên nói: “Mọi người không phải tranh việc này nữa, tan làm tôi giúp chị Tần đưa đồ đi, đúng lúc tôi cũng đang rảnh.”

Vừa nói đến thì chị Tần đẩy cửa tiến vào, nổi giận đùng đùng vỗ bàn nói: “Mấy người ngồi rảnh rồi không có việc gì làm phải không? Coi công ty là nhà mình à? Cần thận một chút cho tôi, ai còn gây chuyện tôi xử lý người đó!”

Tân Hi nghĩ trong lòng, mới vừa cảm kích chị ta xong, chưa gì đã lên mặt rồi.

Lưu Nham nói: “Xử lý à? Sếp còn chịu trách nhiệm với tính mạng người khác sao? Đúng là dọa chết tôi rồi.”

Chị Tân tròn mắt nhìn cô ấy: “Cô đi ra ngoài cho tôi.”

Tân Hi sững sờ nhìn Lưu Nham đi ra ngoài, không nhìn được thờ dài: “Chị Tân cũng thật đáng thương, chỉ có thể tức giận mà không thể sa thải chúng ta, chắc chắn chị ta phiền não lắm, chắc cả ngày không làm được việc gì nhỉ? Liệu có phải rất nhàn rồi không? Ôi, phụ nữ đến cái tuổi đó rồi đúng là không chịu ngồi yên, không như như tôi còn trẻ trung, tính cách ngộ cao.”

Chu Chu nói: “Cút sang một bên đi.”

Phùng Lộ Dao đi theo sau cười, nhìn Điền Điền rồi thầm ý nói: “Tôi đúng là không hợp với công việc này. Sau này vẫn không nói gì thì hơn, khâu miệng lại thì không cần ăn cơm nữa, tiện thể giảm cân.”

Lưu Nham bị đuổi ra ngoài, cơm trưa cũng chưa được ăn. Tuy phòng làm việc cách âm rất tốt, nhưng vẫn nghe ra được tiếng cãi vã kịch liệt. Tân Hi không chờ được nữa, đứng lên nói: “Hay là để tôi đi nói với tổng giám đốc Thẩm?”

Phùng Lộ Dao lắc đầu: “Nếu cô không có ý kia với tổng giám đốc Thẩm thì vẫn nên nhịn xuống đi, không về sau lại lắm chuyện.”

Tân Hi trừng mắt kinh ngạc hỏi: “Cô biết chuyện à? Sao cô biết được?”

Phùng Lộ Dao quay đầu nhìn Chu Chu, thẳng thắn nói: “Bọn tôi đều biết, cũng nhìn ra được. Chúng tôi biết thì không sao, nhưng cẩn thận để chị Tân biết được thì sẽ gây khó dễ khắp nơi cho cô đấy.”

Tân Hi thở dài nói: “Các cô thật tốt.”

“Cô đúng là đồ ngốc.”

Tân Hi nói: “Người ngốc cũng có phúc của người ngốc. Nhưng tôi không được hưởng cái phúc này, vì vốn dĩ tôi không hề ngốc.”

Dường như chị Tân rất yêu việc làm vườn, cũng thích chăm sóc cây cối. Buổi sáng thì bắt Tân Hi tỉa lá cắt cành, buổi chiều thì bắt Lưu Nham tưới cây. Tuy nhiên, có vẻ như họ chăm sóc sai cách, tác dụng hoàn toàn ngược lại.

Sau khi tan làm Tân Hi đem theo đồ chị Tân chuẩn bị rời khỏi công ty, lúc này nhân viên trong công ty đã về hết. Cô xuống nhà xe, thấy xe của Thẩm Chiếm Đông dừng lại ở đầu đường. Khi thấy cô đi lại gần, anh ta mở cửa sổ xuống hỏi: “Giờ mới về à?”

“Chị Tân còn giữ tôi lại dọn đồ chút chuyện.”

Thẩm Chiếm Đông gật đầu, cũng không bảo cô lên xe, chỉ nói: “Đi đường nhớ cẩn thận.”

Tân Hi vâng một tiếng, sau đó lái xe đến trường học. Đi được nửa đường lại nghĩ: Tổng giám đốc Thẩm đỗ xe ở đầu đường cả nửa ngày không phải là muốn kiểm chứng mình có đi chạy việc cho chị Tân không, hay biện có để từ chối à? Minh thì lại ứng phó qua loa như thế? Không đơn giản, đúng là không đơn giản.

... ..

Thì ra người chị Tân biểu quả chính là giáo sư đã dạy cô thời đại học, lúc trước cũng là người có chức vụ, rất ít khi nhận học trò. Bây giờ ông đã từ chức để nghỉ hưu nên được mời quay lại làm giáo sư, một lòng muốn nghiên cứu khoa học. Giáo sư này đúng là học rộng tài cao, tài đức vẹn toàn.

Khi chị Tân nói tên vị giáo sư này, cô đã cả thấy quen tai, bây giờ gặp mặt lại càng nhớ rõ chuyện xưa.

Tân Hi tiến đến chào hỏi, giáo sư Chu biết trước kia Tân Hi cũng là sinh viên trường này, liền nói: “Trước kia em cũng là nhân tài của trường, học hành giỏi giang. Nay đã vào công ty làm việc sẽ học hỏi được nhiều hơn. Đi theo tổng giám đốc Thẩm cố gắng trau dồi thật nhiều, có những điều không trường học nào dạy được đâu.”

Tân Hi thầm nghĩ: Thì ra là người quen của tổng giám đốc Thẩm.

Giáo sư vẫn giữ thói quen năm xưa, lúc nói chuyện cứ ba câu lại nhắc tới đá gra-phit, tiện thể lại nói sang chuyện bóng đá. Đúng là không phải người trong nghề không hiểu được, Tân Hi càng nghe càng như lọt vào sương mù.

Giáo sư nói đến đó thì nhìn đồng hồ, nhắc tới học trò của mình: “Tiểu Điền đâu, sao Tiểu Điền vẫn chưa đến? Ta phải gọi điện thoại giục mới được.”

Hết chương 3.

**

Tác giả có lời muốn nói: Xin chào, Tiểu Điền!

Lời người TBB: Chờ mãi mới thấy bạn Tiểu Điền lên sàn >w

Bạn đang đọc truyện *Có Sao Lại Trở Nền Nông Cạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tác giả: Phi Mộc Phi Trạch

Biên tập: TBB

CHƯƠNG 4

Tân Hi nghĩ trong đầu: Tiểu Điền là ai? Không phải trước kia giáo sư Chu không nhận học trò à? Lúc trước trường đưa danh sách học sinh xuống, ông ấy còn khó chịu. Bây giờ đã thay đổi tâm tính rồi sao?

Học trò họ Trương gọi điện xong quay vào trả lời: “Sur huynh đi chấm thi, 6 giờ rưỡi mới trở về được ạ.”

Tân Hi đưa đồ đến xong rồi, không còn việc gì nữa muốn đứng lên chào tạm biệt thì bị giáo sư Chu ngăn lại: “Ngồi chơi thêm chút nữa đi, trước khi em đến tiểu Thẩm đã gọi điện nói muốn cùng nhau dùng bữa cơm, chắc cậu ấy đang trên đường tới rồi.”

Tân Hi hơi ngần ra: “Lát nữa tổng giám đốc Thẩm tới à?”

“Đúng vậy.”

Giáo sư Chu vừa nói xong thì Tân Hi nhận được điện thoại, Thẩm Chiêm Đông dặn cô ngồi tiếp chuyện giáo sư, tạo quan hệ tốt cho công ty. Tân Hi nghe xong nghĩ thầm, công ty cũng đâu phải của tôi, vì cái gì mà tôi phải giúp anh xây dựng mối quan hệ? Đúng là không có thành ý. Nếu có thì tăng lương cho tôi đi, tôi sẽ cam tâm tình nguyện bớt thời gian nghỉ ngơi mà làm việc vì công ty.

Dù trong lòng châm chọc như thế, nhưng ngoài miệng lại nói: “Vâng, tổng giám đốc Thẩm yên tâm~”

Giáo sư Chu là người Tứ Xuyên, Thẩm Chiêm Đông cũng hợp tình hợp lý mà tìm một nhà hàng chuyên các món đặc sản của Tứ Xuyên. Trên bàn rượu tiệc không thể thiếu rượu, bọn họ cứ tới một chén anh một chén, cuối cùng tất cả đều mặt đỏ tía tai.

Thẩm Chiêm Đông đã coi nhẹ học trò của giáo sư, cũng cho rằng tư lượng của mình cao, cuối cùng anh ta lại trở thành người uống nhiều nhất. Đúng là thành trò cười cho thiên hạ. Tân Hi cùng hai người nữa phải cùng nhau đỡ anh ta từ bàn đưa ra ngoài.

Tới cửa, Tân Hi một tay cầm túi xách một tay đỡ người, có chút chật vật. Từ đỉnh đầu có ánh mắt đang nhìn cô, người đó chỉ quan sát một lượt, không hề nói lời nào liền cầm túi giúp cô.

Giáo sư Chu nhìn thấy liền dặn dò: “Đưa tổng giám đốc Thẩm vào trong xe rồi đưa cậu ấy về nhà đi, chúng ta có thể tự bắt xe được.”

Người nọ đáp một tiếng nhưng vẫn rất kiêu lời.

Tân Hi chưa kịp nhìn lâu, chỉ cúi đầu đi về phía trước.

Lúc xuống bậc thang Thẩm Chiêm Đông bị hụt chân, suýt chút nữa thì ngã nhào. May thay phía sau có tay vịn. Tân Hi theo bản năng ngẩng đầu nhìn lướt qua, đối phương đứng ngược sáng nên cô không thấy rõ bộ dáng, nhưng có lẽ ngũ quan cũng tinh tế, vóc người cao lớn. Nhưng việc đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, quay đầu đi liền không nhớ được mặt anh nữa.

Thẩm Chiêm Đông lên xe là nằm xuống luôn, chiếm tới ba ghế ngồi. Người trợ lý ngồi vào vị trí phó lái, không còn chỗ cho Tân Hi nữa. Cô vui vẻ nói với trợ lý: “Anh lo cho tổng giám đốc Thẩm nhé, tôi sẽ tự về.” Đối phương cũng không khách khí: “Về tới nhà thì báo tin cho tôi nhé.”

“Anh cũng vậy.”

Nói xong xe chuyển bánh, Tân Hi mới thấy một chiếc xe màu đen mang logo BYD từ xa tiến đến. Cô không hiểu về xe, xe đó trị giá bao nhiêu cũng không biết rõ nhưng nhìn một cái cũng thấy đó là loại xe bình thường, có lẽ không bằng một chiếc xe phổ thông.

Tân Hi còn không bằng người ta, xe của cô là xe chạy bằng điện. Hơn nữa công ty cách nhà cũng không xa, chỉ cần đi một chút là tới nơi nên không cần lãng phí. Cô cũng không giàu có bằng người khác, Trương Dĩ sở hữu chiếc xe Ford trị giá tới 20 vạn nhân dân tệ, cô chờ Trương Dĩ đi bằng xe đó một lần. Nhưng anh ngồi sau lại không cài dây an toàn, sau lần đó đã quyết định không bao giờ đưa xe cho cô nữa.

Ngày thứ Hai đi làm, chị Tần cầm giấy quyết định đứng tuyên bố cuối tháng Mười có thuyền chuyển công tác của nhân viên. Tất cả nhân viên chính thức đều có thể được người tổng quản lý chọn để đề cử, ai ai cũng có cơ hội nên hãy tận dụng triệt để.

Tần Hi nghe xong thì mặt không biểu cảm, cúi đầu tiếp tục làm việc. Từ khi sinh ra đến giờ, cô đều thiếu chút may mắn cần thiết, có lẽ việc thuyền chuyển này cũng không đến lượt cô đâu. Dù có thuyền chuyển thì cũng là Điền Điền được chị Tần ưu ái. Tần Hi cũng vì dịp này mà nói than thở tiếng lòng mình...

Chu Chu chế giễu cô: “Cô không phải thiếu may mắn, mà là thiếu người cất nhắc.”

Cô thờ dãi: “Không nói cô lại không hiểu ý tôi, tôi thực sự không hợp làm việc, chỉ hợp để người khác nuôi thôi.”

Lưu Nham cười một tiếng, im lặng đưa tay chỉ lên phía trên. Tất cả đều hiểu đó là ý gì liền cười vang.

Phùng Lộ Dao cười xong liền nói: “Tiểu Tiểu, cô thấy sao? Nếu đã không thích như vậy, hay là từ chức đi.”

“Vấn đề tôi làm việc đi, sau này nhất định tôi sẽ trở thành một phụ nữ mạnh mẽ.”

Lưu Nham lúc này lại nói tiếp: “Nghe nói người trên tầng đang tìm người sinh con trai đấy.”

Tần Hi kinh ngạc: “Ý cô là gì?”

“Tổng giám đốc Thẩm có hai đứa con gái, rồi sau này cũng cần con trai thôi. Bây giờ đã li dị, không phải chuẩn bị tìm người khác sao?”

Tần Hi gật đầu, dù Thẩm Chiếm Đông có ý gì với cô hay không, Lưu Nham nói như vậy khiến cô hơi lúng túng. Vì thế, cô đem Chu Chu ra làm lá chắn đánh trống lảng: “Chu Chu có thể đấy. Vòng 3 cô ấy lớn như vậy, chắc chắn có thể sinh con trai.”

Chu Chu: “...”

Từ ngày bị chinh đồn. Lưu Nham cũng có chút bất bình. Tuy nhiên lại chăm chỉ làm việc hơn so với trước kia, hơn nữa còn hơi coi trọng chức vụ. Lúc cùng Tần Hi ăn cơm trưa, cô ấy dò xét, hỏi Tần Hi thấy ai có khả năng được thăng chức nhất.

Tần Hi hiểu ý cô ấy, trả lời nước đôi: “Cô có năng lực, Chu Chu lại có thành tích, Điền Điền thì có chị Tần chống lưng.”

Ánh mắt Lưu Nham tỏa sáng: “Cứ nghĩ bình thường cô vô tâm, không ngờ trong chuyện này lại có mắt quan sát như vậy!” Tần Hi cười: “Tôi chỉ nhận nửa câu sau thôi được không?”

Lưu Nham nói: “Nếu Điền Điền thành quản lý, chúng ta sống không qua ngày đâu. Cô đã nghĩ tới việc đó chưa?”

Tần Hi dừng một chút, chân thành nói: “Chu Chu không muốn làm quản lý, cô ấy nghĩ mình không quản lý được. Nhưng nếu cô muốn vị trí đó, chúng tôi đều ủng hộ cô.”

Lưu Nham trầm mặc một chút, quay ra nhìn cô mấy lần rồi nói: “Tiểu Tiểu, nói không chừng cô lại là người thông minh nhất, từ xưa tới nay là giả ngây giả ngốc mà thôi.”

Cô hơi im lặng, sau đó cười nói: Cũng không phải như vậy... Thật ra tôi không quá ghét Điền Điền, tôi thấy cô ấy chính là cái bia đỡ đạn. Cô nghĩ mà xem, cô ấy có được ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì. Chị Tần tính tình khó chiều như thế, cô ấy cũng từng bước từng bước lấy lòng được, cũng coi chừng chờ được mây tan hưởng trăng sáng. Cuối cùng chị Tần cũng cất nhắc và làm chỗ dựa cho cô ấy. Chúng ta hay nói cô ấy là kẻ tiểu nhân nịnh hót, thực ra muốn làm được việc đó cũng phải chịu đựng không ít. Làm gì có ai tình nguyện làm con ong cái kiến, cam tâm tình nguyện để người ta dầy xéo như trâu như ngựa đâu? Thế nên tôi mới nói, Điền Điền cũng thật đáng thương...”

Lưu Nham kinh ngạc nhìn cô: “Này cưng, cô không bị ốm đấy chứ?”

Tần Hi không bịa đặt được nữa, hé miệng cười, Lưu Nham cũng cười theo.

Sau khi trở lại làm việc, Tần Hi cũng không được vui. Thật ra mối quan hệ của cô và Chu Chu là tốt đẹp nhất, cô cũng không ý lại vào Lưu Nham. Tuy nhiên hôm nay cô lại cảm thấy Lưu Nham muốn lợi dụng tất cả mọi người. Tần Hi nghĩ có Điền Điền chắn đường cũng không phải chuyện xấu. Hơn nữa, người quản lý cuối cùng nhất định sẽ là Điền Điền thôi, vì thế cô không coi trọng chuyện này, Chu Chu cũng không để tâm. Chỉ có Lưu Nham là muốn tranh đấu.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, nhấn tin riêng với Chu Chu: Chấn chấn Lưu Nham muốn tranh chức quản lý.

Chu Chu lập tức nhắn lại: Tôi với chị Ngọc đều biết vậy, cô ấy đều dò xét ý tứ của chúng ta.

Tần Hi nghĩ, hóa ra mình là người biết cuối cùng sao? Cô thờ dãi một tiếng.

Buổi tối sau khi tan việc, Chu Chu muốn ra ngoài uống rượu, giữ Tần Hi lại không cho về.

Tân Hi nói: “Tôi không đi, cô đừng cả ngày uống rượu như thế, giống như con sâu rượu vậy. Cô cũng lớn như vậy rồi, sao không để mẹ cô bớt lo chút nào vậy?”

Chu Chu nói: “Uống rượu ca hát thôi mà, đòi người có bao nhiêu đâu...”

Tân Hi thở dài: “Bỏ tay ra nào, để tôi tìm người lái xe hộ.”

Cô nói xong liền gọi điện cho Trương Dĩ, anh nói đi uống rượu cũng được nhưng 8 giờ anh phải đi có việc. Nếu xong việc trước 8 giờ thì anh đến, không thì thôi.

Tân Hi hỏi: “Anh có việc gì?”

“Việc riêng.”

“Việc riêng gì? Với em mà anh cũng giấu à?”

“Không phải việc riêng tư, nhưng không muốn nói cho em biết.”

Tân Hi thương lượng: “Nếu đoán đúng thì anh nói cho em biết nhé?”

“Đoán đúng thì cần gì phải nói cho em nữa?”

“Chắc...”

“Đi cắt XX à?”

“...”

“Anh, em đoán...”

Tân Hi bật cười, còn chưa kịp nói ra về sau, bên kia đã trực tiếp ngắt điện thoại.

Cô nhìn điện thoại một chút, không tưởng tượng được mà nói: “Anh ấy ngắt điện thoại rồi, tôi còn đang nói mà.”

Chu Chu nói: “Cô nói tìm người lái xe hộ, chính là Trương Dĩ à?”

“Phải, người lái xe hộ khác sẽ tính tiền, anh ấy thì không.”

“Là anh ấy không muốn lấy hay cô không trả?”

“...”

Hết chương 4.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Điền, nữ chính không cần ta cũng rất đen tối rồi!

Lời của TBB: Tưởng tác giả cho Tiểu Điền bung lụa thế nào, hóa ra chỉ được một cái liếc mắt, một cái bóng lưng =)))

Bạn đang đọc truyện *Cớ Sao Lại Trở Nên Nóng Cạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tác giả: Phi Mộc Phi Trạch

Biên tập: TBB

CHƯƠNG 5

Tuy Trương Dĩ cúp điện thoại nhưng cuối cùng vẫn đến chỗ Tân Hi. Chu Chu chỉ cần tới quán bar nên chắc chắn sẽ tới Sweet.

Đây là một quán bar nhỏ, chỉ có một tầng dưới, phía trên là chỗ thờ phụng thần Gà Trống của cửa hàng. Nơi này cũng không phải để người ta nói chuyện phiếm, quán bar đều không thể thiếu đèn neon, rượu, DJ và các vũ công. Ở đây chỉ có sân khấu và ca sĩ mà thôi.

Trương Dĩ tiến vào cửa, đảo mắt một cái liền thấy Tân Hi. Anh đi tới ngồi xuống, thấy cô ngồi đó thì hỏi: “Chu Chu đâu?”

“Vào nhà vệ sinh rồi.”

Anh nhìn về phía nhà vệ sinh không thấy Chu Chu đâu, lúc này mới nói: “Không phải anh chưa nhắc em. Em với Chu Chu lớn như vậy rồi còn tới quán bar, sao không thể không chế bản thân mà từ chối cô ấy?”

Tân Hi liếc mắt một cái, nói: “Anh chỉ lớn hơn em một tuổi, sao cứ như ông cụ non vậy?”

Trương Dĩ than thở: “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Em cứ chờ xem, sớm muộn gì em cũng nhớ tới lời khuyên của ông anh này.”

Cô chỉ vào anh đùa: “Anh cứ chờ đi, lát nữa em sẽ kể mấy lời anh nói cho Chu Chu.”

Trương Dĩ có chút lúng túng, cầm ngón tay cô bỏ xuống: “Đừng giả vờ ngớ ngẩn.”

Vừa nói xong thì Chu Chu quay lại, cô nhìn thấy liền chào hỏi Trương Dĩ. Tân Hi cười cười với Trương Dĩ, xoay người nói với Chu Chu: “Lúc này anh ấy còn hỏi cô đâu đấy.”

Trương Dĩ nhú mày, căng thẳng nhìn cô.

Tân Hi cố ý nói: “Anh ấy nói...” Nói đến đây thì bị Trương Dĩ néo một cái. Cô nhìn Trương Dĩ một chút, ngừng lại rồi nói tiếp: “Anh ấy nói mỗi lần gặp lại đều thấy cô xinh hơn.”

Mắt Chu Chu sáng lên, mỉm cười nói: “Hôm nay miệng ngọt nhỉ? Nhưng tôi thích lời này.”

Từ Chu Chu đúng là một cô gái xinh đẹp, ngũ quan cân đối, mắt hai mí to tròn, quan trọng nhất là cao tới 1m73, dáng người được chăm sóc tốt, trước nay có rất nhiều người theo đuổi. Tuy nhiên cô ấy yêu cầu khá cao, lại tùy hứng vì thế mới không có bạn trai. Lúc trước còn ở Bắc Kinh, cô ấy cũng trải qua vài cuộc tình rồi. Đòi bạn trai thứ nhất cô khẳng khái muốn gả nhưng gia cảnh đối phương lại không đồng ý. Đòi bạn trai thứ hai có rất nhiều tiền nhưng thái độ lại không nghiêm túc. Đòi bạn trai thứ ba là ôn nhất nhưng tổ tiên lại có ghen bị bệnh. Từ Chu Chu chỉ có thể yêu đương với anh ta mà không tiến tới hôn nhân được. Lâu dần đối phương cũng thất vọng nên hai người chia tay.

Đây là câu chuyện ưu thương của quá khứ nhưng không hiểu sao nghe ra lại có vài phần tức cười, đúng là đời như phim mà phim cũng như đời.

Gia đình Từ Chu Chu là nhà giàu mới nổi, rất hào phóng nhưng cũng hơi quê mùa. Cả nhà chỉ có cô ấy có trình độ học vấn cao nhất, tốt nghiệp đại học chính quy. Anh trai và bố tay trắng dựng nghiệp thực chất không phải người có học vấn cao. Tuy nhiên, Từ ba ba từ 20 năm trước đã là người có tầm nhìn xa trông rộng, trên khuôn mặt đều là đại diện của sự minh tuệ. Tân Hi đã rất nhiều lần tác thành cho Từ Chu Chu và Trương Dĩ, người ta nói phù sa không chảy ruộng ngoài, càng không nói tới hai kẻ nhà giàu có này.

Chỉ tiếc rằng hai người họ không ai chịu nhường ai, đều không chịu tìm hiểu đối phương trước. Thực ra Trương Dĩ nên bỏ cô gái kia từ sớm mới đúng, anh cứ mãi không bỏ được, đến bây giờ vẫn còn lưu luyến tình cũ.

Tân Hi nhiều thời gian rảnh rỗi, bên cạnh lại có một người có tính sự phức tạp như vậy, cô nhìn đau thương của người khác cũng tích lũy được kinh nghiệm cho mình.

Từ quán bar đi ra, trừ Tân Hi ra hai người kia đều hơi say. Trước kia cô không cho Trương Dĩ chạm vào rượu, vì khi về anh còn phải lái xe. Nhìn tình cảnh này có lẽ mới chia tay vài ngày, trong lòng vẫn còn phiền muộn nên mượn rượu giải sầu.

Nếu Trương Dĩ và Từ Chu Chu đều có men rượu, Tân Hi đương nhiên sẽ phải lái xe. Trong lòng Trương Dĩ dù không vui nhưng cũng không nói ra miệng.

Xung quanh nơi này đều là quán ăn nên nhiều phương tiện qua lại, hôm nay lại là cuối tuần, đường xa càng đông đúc hơn. Tân Hi tự lên xe trước, định đánh xe quay lại đón bọn họ. Đứng trước có vướng mấy chiếc xe đạp, cô dứt khoát đánh tay lái, không nghĩ tới đuôi xe lại đụng vào chiếc xe màu đen bên cạnh.

Tân Hi bị đụng, trong lòng hoảng hốt, không cẩn thận lại nhún chân ga, sau đó lại nghe thấy “ầm” một tiếng.

Trương Dĩ mặt mũi căng thẳng chạy ngay đến. Tân Hi quay cửa xe xuống, yếu ớt nói: “Trương Dĩ, em xin lỗi...”

Anh vội vàng hỏi lại: “Em không sao chứ?”

Tân Hi lắc đầu.

Anh thở vào nhẹ nhõm, mở cửa xe nói: “Xuống đi, em ngồi đó làm gì nữa.”

“Làm sao bây giờ?” Tân Hi nói xong liền nhớ ra, quay ra hỏi anh: “Lần trước anh từng nói rằng chỉ cần là xe dưới 30 vạn, nếu đâm phải mà không xảy ra chuyện gì lớn, không xảy ra án mạng thì đều được công ty bảo hiểm bồi thường giúp phải không?”

Trương Dĩ quay đầu lại nhìn cô, không nói gì rút chìa khóa xe ra, sau đó nói: “Đã nói là phải kéo tay phanh rồi, anh còn phải nói bao nhiêu lần nữa? Đúng là đáng trị, không để tâm vào chuyện gì cả.”

Tân Hi trợn mắt nhìn anh, nhưng vừa mới đâm vào xe khác nên không thể mạnh miệng. May là lúc này lưu lượng xe không lớn lắm, xe bị đâm lại nằm trong góc nên tạm thời không gây trở ngại giao thông.

Xe đối phương đã đỗ trong góc mà vẫn bị đâm phải, đúng là tai hại vạ gió. Trên lý thuyết, nếu chủ xe có thái độ không tốt thì vẫn phải tươi cười niềm nở với họ.

Trương Dĩ đóng cửa xe, đi đến bên cạnh xe màu đen đỏ quan sát một chút, nhìn qua cửa kính thấy tờ quảng cáo, có vẻ như lúc mua đồ được tặng, trên đó viết: “Tạm thời đang đỗ xe, hãy chiếu cố cho. Điện thoại liên hệ: XXXXXXXXXXXX.”

Trương Dĩ quay đầu lại nói: “Thấy không, ở đây có cách liên hệ của chủ xe, gọi tới nói tình huống cho họ biết đi.”

Tân Hi nhìn thì hơi kinh ngạc: “Mấy ngày trước em cũng thấy một chiếc BYD thế này, trông giống quá.”

Trương Dĩ nói: “Cũng không phải xe tốt, trị giá chỉ khoảng 5,6 chục ngàn thôi.”

“Thế thôi sao? Em thấy trông xe đẹp lắm mà.”

“Em thấy thế này là đẹp à?”

“Xe đen bóng loáng thế này còn gì.”

“...Đó là vì họ rửa xe sạch.”

Tân Hi lấy di động ra bấm số, trong lòng hơi thấp thòm, chưa sắp xếp được câu chữ bên kia đã nghe điện...

“A lô?”

“Xin chào...” Tân Hi vội vàng nói.

“Xin chào.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nam, có từ tính, gãy gọn lại trầm thấp, câu chữ rõ ràng, giọng nói rất dễ nghe.

Tân Hi búng tỉnh, nói chuyện trực trác: “Xin lỗi anh... Tôi...”

“Xin lỗi sao?”

“...Tôi đâm phải xe của anh.”

Điền Thẩm Vận không lên tiếng, đợi cô nói tiếp.

“Ngại quá, kỹ thuật lái xe của tôi không tốt lắm... Anh có thời gian không? Nếu không bận thì hãy xuống đây một chút, chúng ta thương lượng chuyện bồi thường. Thật ngại quá, tôi thế này rồi...”

Tân Hi nói xong liền thở dài, lúc này đối phương mới nói: “Được, tôi xuống ngay đây.”

Đến lúc cúp máy bên kia vẫn không có biểu hiện thái quá, Tân Hi hơi kinh ngạc, cầm di động nói: “Người này cũng tốt tính thật.”

Từ Chu Chu nói: “Có gì mà ngạc nhiên, đâu phải chúng ta không trả tiền.”

Tân Hi nói: “Như vậy cũng không phải. Đối lại là Jack Ma, chạy đến đây một chuyến làm trễ nải bao nhiêu việc của anh ấy, lại kiếm ít đi vài triệu cũng nên.”

Trương Dĩ cười một câu: “Jack Ma có thể lái một chiếc xe trị giá 5,6 chục ngàn thôi à?”

Tân Hi thanh minh: “Lúc Jack Ma chưa phát tài có lẽ cũng lái một chiếc xe 5,6 chục ngàn thì sao?”

Trương Dĩ nói: “Tốt nhất em nên lái xe cho cẩn thận, nếu không mấy chiếc xe đều thật đáng thương.”

“...”

Lúc này có người vừa bước ra, toàn thân khoác áo blouse trắng, có lẽ bị gọi tới vội vàng nên chưa kịp thay quần áo.

Trương Dĩ chưa đợi đối phương mở lời, đã lấy ra bao thuốc lá đưa một điếu tới, Điền Thẩm Vận gần đây đang cai thuốc, đang trong giai đoạn gian nan vốn không muốn nhận nhưng mắt thấy là thuốc quý nên lại đưa tay nhận lấy.

Trương Dĩ chờ anh nhận thuốc lá mới nói: “Xin lỗi anh, sợ ý một chút liền xảy ra chuyện.”

Điền Thâm Vận ngửi thấy mùi rượu trên người Trương Dĩ, anh cau mày, đi tới xe mình nhìn một chút. Phần đầu xe hơi móp, bên sườn vẫn như cũ, lúc này anh mới cười một tiếng: “Xe không sao cả, nhưng sau này mấy vị hãy cẩn thận một chút. An toàn là quan trọng nhất.”

Tân Hi nghe thấy lời anh nói, bắt lấy trọng điểm ngưng nói: “Đúng vậy, anh nói đúng. Xe là do tôi đâm phải, xin lỗi anh.”

Điền Thâm Vận chuyển mắt từ Trương Dĩ sang Tân Hi, dừng một chút rồi chuyển hướng.

Hóa ra là cô ấy.

Nhưng đối phương rõ ràng không nhận ra anh, Điền Thâm Vận không nói nhiều, chỉ gật đầu một cái.

Tân Hi than thở nói: “Vị bác sĩ này...”

Điền Thâm Vận cúi đầu nhìn quần áo của bản thân, cười nói: “Tôi không phải bác sĩ, đây là quần áo làm thí nghiệm. Tôi đi vội nên quên không thay.”

Tân Hi hơi lúng túng, cười hai tiếng: “Anh mặc trông đẹp lắm.”

“...Cảm ơn.”

Hết chương 5.

Lời của TBB: Hôm nay khỏe tay làm liền một phát 3 chương.

Bạn đang đọc truyện *Có Sao Lại Trở Nền Nông Cạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tác giả: Phi Mộc Phi Trạch

Biên tập: TBB

CHƯƠNG 6

Dù có đùa giỡn nhưng cũng không khiến sự việc êm xuôi, Trương Dĩ nhả ra một hơi khói, nói thẳng vào chuyện chính. Cuối cùng bàn bạc về giá tiền không ổn lắm, Trương Dĩ cười một câu nói: “Người anh em, số tiền anh nói hơi nhiều một chút, thiệt hại của xe cũng không nặng quá, không lẽ anh tính cả phí làm trẻ nãi công việc vào luôn sao?”

Điền Thâm Vận thờ dài, dập tắt thuốc cười nói: “Vậy không được, thật ra tôi cũng không rõ về mấy chuyện này. Anh thấy bị hỏng không nặng, có lẽ cũng không cần nhiều tiền như thế. Tôi nghĩ nên gọi công ty bảo hiểm đến thì hơn.”

Trương Dĩ nói: “Chờ công ty bảo hiểm đến sẽ chậm trễ việc khác.” Anh trầm mặc một chút, nghĩ có lẽ cũng không tốn quá nhiều tiền, lúc này mới nói: “Được rồi, anh nói thế nào thì cứ quyết định như thế đi.”

Điền Thâm Vận gật đầu, xoay người lại gọi điện thoại. Sau khi gọi điện xong, anh cho tay vào túi quần đứng chờ ở phía đường ô tô.

Tân Hi nhìn anh rồi hỏi Trương Dĩ: “Bao giờ công ty bảo hiểm mới tới?”

“Chờ đi, không đến 2, 3 tiếng đâu.”

Tân Hi càng áy náy, thấp giọng nói: “Anh, hay là anh về đi. Em và Chu Chu ở lại, ngày mai anh không có tiết học nhưng phải về soạn bài mà?”

“Không sao, ngày mai không có tiết.”

“Vậy được rồi.”

“Aiz, cũng tại em sợ ý quá mà.”

“Đó là vì em ý lại anh.”

“Sao em lại ý lại anh?”

“Ý lại anh quá tin tưởng vào năng lực của em”

“...”

Tân Hi sa sầm mặt, đầy bất đắc dĩ trừng anh.

Phía đối diện có một cửa hàng đồ uống, trước cửa vắng vẻ. Hiện giờ thời tiết dù không lạnh, nhưng buổi tối đứng hứng gió hai, ba tiếng thì cũng sẽ lạnh. Hơn nữa, đứng chờ thôi thật vô vị.

Cô nghĩ một chút, cúi đầu lấy ví tiền, hỏi Trương Dĩ và Từ Chu Chu một câu sau đó tiến về phía Điền Thẩm Vận: “Tôi... Tôi định đi mua đồ uống, anh muốn uống gì?”

Anh hơi giật mình, không nghĩ tới việc Tân Hi sẽ hỏi mình nên trầm mặc một lúc mới nói: “Tôi không khát.”

Vừa nói xong lại thấy như mình vừa đập tắt ý tốt của người ta, cô đang muốn đi anh lại nói thêm: “Đi cùng đi, tôi cũng đang muốn mua chút đồ.”

“Được.” Tân Hi cười với anh rồi đi trước.

Tân Hi mua cho Từ Chu Chu một cốc Latte, mua cho Trương Dĩ một cốc trà sữa Ô Long, sau cùng mua cho mình một cốc trà sữa Độc Độc. Lúc này Điền Thẩm Vận đi ra từ siêu thị nhỏ bên cạnh, trong tay cầm một bao thuốc cùng bật lửa, đang cúi đầu xua khói thuốc đi.

Tân Hi nghĩ một lúc rồi nói: “Hai cốc trà sữa Độc Độc.”

“Bạn dùng cốc cỡ vừa hay cỡ lớn?” “Tất cả đều là cỡ lớn.” Nói xong cô trả tiền cho nhân viên.

Điền Thẩm Vận đi đến nhưng không nói chuyện, chỉ cúi đầu chờ cô.

Cô đang đánh giá xung quanh cửa hàng, hình như có ý gì đó, quen thuộc bắt chuyện với anh: “Cửa hàng này đang tuyển nhân viên,“ cô chỉ vào tờ tuyển dụng rồi đọc, “Không phân biệt nam - nữ, tuổi từ 18 đến 25, tiền lương từ 2000 đến 3000, yêu cầu nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, có khả năng giao tiếp. Ưu tiên người có kinh nghiệm, có thể gặp mặt để bàn thêm về lương, thưởng.”

Điền Thẩm Vận nhìn lướt qua chỗ cô chỉ, lại nghe cô thích thú nói: “Tôi rất phù hợp tiêu chuẩn, dù năm nay tôi mới 17 tuổi rưỡi.”

Điền Thẩm Vận nhìn cô, cảm thấy mắt cô sáng lấp lánh, thần thái rất sinh động. Anh dời mắt đi chỗ khác, nhưng vẫn cười nói: “Cô có thể hỏi xem họ còn thiếu nhân viên không.”

Cô cười mỉm, nhìn về phía nhân viên phục vụ nam, giọng tỏ vẻ tiếc nuối: “Chắc chắn bọn họ không tuyển trẻ vị thành niên đâu, tôi lại còn là một đứa trẻ nữa.”

Nhân viên phục vụ cười không dứt, hơi xấu hổ nói: “Chúng tôi tuyển được người rồi, hiện tại không thiếu nhân viên.”

Cô than thở: “Xem kìa, từ chối tôi đấy. Không phải không thiếu người, mà là từ chối không nhận.”

Một nhân viên phục vụ khác cũng bị cô chọc cười, bỏ đồ uống vào túi rồi đưa tới, Điền Thẩm Vận đưa tay nhận một cách tự nhiên, đi cạnh cô ra ngoài. Ra tới cửa cô vẫn không quên quay lại phất tay chào nhân viên phục vụ: “Tôi đi nhé.”

“Hoan nghênh lần sau lại tới.”

Điền Thẩm Vận rất tò mò, không nhịn được hỏi cô: “Cô quen thân với bọn họ như thế là vì thường xuyên tới mua đồ sao?”

“Đâu có, đây là lần đầu tiên tôi tới. Quán này chắc cũng mới mở thôi. Sau khi tốt nghiệp tôi không hay đến khu này. Ở đây phần lớn là học sinh tới thôi.”

Điền Thẩm Vận bắt được ý trong câu, hỏi lại: “Sau khi tốt nghiệp?”

“Phải, tôi tốt nghiệp trường Đại học Kỹ Thuật.” Tân Hi nhí: “Anh thi sao? Làm việc ở đây à?”

“Cô với giáo sư Chu là...?”

“Anh biết giáo sư Chu à? Ông ấy từng là giáo sư thời đại học của tôi... Giáo sư Chu nghiên cứu về đá gra-phít.”

Điền Thẩm Vận không nhịn được cười cười: “Đúng là thầy Chu nghiên cứu đá gra-phít. Cô nói rất đúng, có vẻ như hiểu rất rõ nhỉ?”

“Mỗi lần lên lớp giáo sư đều nhắc đến, có thể không biết rõ sao? Nửa tiết đầu sẽ thao thao bất tuyệt về đá gra-phít, nửa tiết sau mới giảng bài. Có những lần giáo sư nói say mê không dừng lại được thì sẽ nói cả giờ luôn.”

Điền Thẩm Vận cười một tiếng, nói đùa: “Nếu vậy cô phải gọi tôi là sư huynh rồi, dù không chính thống.”

“Anh cũng học Đại học Kỹ Thuật à?”

“Coi là vậy đi.”

Tân Hi cười cười, hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến nơi. Tân Hi vội vàng quay lại lấy ba cốc trà sữa từ tay anh, không quên nói: “Không biết khẩu vị của anh thế nào, nên mua một cốc trà sữa Độc Dược, anh uống thử xem.” Trà sữa Độc Dược?

Điền Thâm Vận có chút thích thú với tên gọi này.

“Chỉ có độc, không có thuốc giải sao?”

Tân Hi nói: “Có chứ, đương nhiên phải có rồi.”

Anh ném thử một ngụm, nhỏ giọng nói: “Không dám uống, sợ sẽ thực sự muốn trúng độc.”

Tân Hi cười rộ lên: “Anh lại hiểu theo như vậy luôn, thật ra đây chỉ là một cốc trà sữa bình thường thôi. Vì thu hút khách nên họ mới đặt tên kêu như thế.”

Điền Thâm Vận mỉm môi một cái, muốn trao đổi phương thức liên lạc. Nhưng nghĩ một chút lại thấy làm vậy quá đột ngột, lời tới miệng lại nuốt trở về.

Đến hơn 10 giờ, công ty bảo hiểm mới cử người đến. Thủ tục của bọn họ đúng là rườm rà, bọn họ phải hẹn lại với công ty bảo hiểm xe để xác định mức độ bồi thường, sau đó ba bên cùng ký tên.

Điền Thâm Vận không nghĩ mọi việc lại phiền phức đến như thế. Mất một buổi tối không được việc gì, chưa làm thí nghiệm, nội dung báo cáo ngày hôm sau cũng chưa sửa lại. Chuyện này coi như tạm thời chấm dứt ở đây, nhận lấy cách thức liên lạc của Trương Dĩ rồi vội vã từ biệt, nhanh chóng trở về tầng ca để kịp tiến độ.

Trương Dĩ vốn cũng định làm việc khác, nhưng vì Tân Hi điên điên khùng khùng đâm vào xe người ta mà hỏng việc. Tân Hi lên xe, ôn tồn nói: “Anh à, anh không cần đau lòng. Năm sau bảo hiểm xe tăng thêm một ngàn phải không? Em trả thay anh. Cả tiền sửa xe của anh nữa, để em trả nốt cho. Hai ngàn có đủ không?”

“Em trả? Trả nổi không?”

“Dù thế nào cũng phải trả cho anh khoản này.”

“Thôi, hay anh cho em ghi nợ nhé?”

“Trà góp có được không?”

Từ Chu Chu đang cúi đầu nghịch điện thoại đột nhiên ngẩng lên, ném tới một câu: “Tiểu Tiểu, cần gì phải phiền phức như thế? Cậu cứ gọi anh ấy một tiếng “chồng”, số nợ này tự nhiên sẽ tiêu tan.”

Tân Hi nói: “Đây cũng là phương pháp vẹn toàn cho đôi bên.” Nói xong quay đầu nhìn Trương Dĩ.

Trương Dĩ khoát tay: “Đừng.” Sau đó lại nói: “Tiểu Tiểu dễ thương như thế, sao có thể so với tiền được? Nếu thực sự đem ra so sánh thì vẫn không so được với tiền đâu.”

Tân Hi kích động, chỉ anh và Từ Chu Chu chầm chọc: “Làm thầy mà cũng keo kiệt như thế, một chút tiền lẻ cũng để bụng. Cô xem Trương Dĩ đi, giống như mấy đời chưa thấy tiền vậy.”

Từ Chu Chu cười to, Trương Dĩ lại lạnh nhạt nói: “Đừng dừng, Tiểu Tiểu. Thầy giáo ở đây còn có thể đánh người đấy. Đừng nói bậy bạ rồi tự gây khó dễ cho mình.”

Tân Hi bủn rủn: “Chơi với Trương Dĩ nhiều năm nhất định tôi sẽ chết sớm, anh ấy độc miệng quá mà.”

Trương Dĩ còn nói: “Hy sinh một mình em là hạnh phúc của mười triệu gia đình khác.”

Tân Hi tủi thân nói: “...Em muốn xuống xe.”

Hết chương 6.

Tác giả có lời muốn nói: Dù là gì thì cũng không có nghề nghiệp xấu xa, chẳng qua tôi cần chút kịch tính thôi. Hy vọng các bạn không coi là thật.

Điền Thâm Vận: “Phải.”

Tôi: “Con trai ngoan.”

Điền Thâm Vận: “... Chẳng qua tôi thấy mình quá ít đất diễn, đề nghị cho lên sân nhiều hơn.”

Lời của TBB: Helu mọi người, tớ đã trở lại sau cơn bạo bệnh và deadline ngập mặt đây T_T Bận rộn giết chết đam mê và sở thích là có thật các cậu ạ T_T Cơ mà giờ tớ sẽ cố gắng làm đều đều, trừ khi có việc gì bất khả kháng thì mới mất tích thôi ;_;

Dù sao thì, mọi người đừng quên tiểu Điền nhaa :3

P/s: Bận tiểu Điền thả thính kinh phết chứ đùa à =))))

Bạn đang đọc truyện *Có Sao Lại Trở Nên Nóng Cạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.